

**Sborový dopis z Uhříněvse
a z Říčan
Svatodušní svátky 2014**

Eck, Johann, 1486-1543: Letnice

Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví
Hospodin zástupů.

Za 4,6b

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

letošní Svatodušní svátky jsou pro mě velice zvláštní – a určitě ne pouze pro mě. Svatodušní svátky jsou o daru Ducha svatého, který vede lidi k sobě. Učí je vzájemně si naslouchat, učí je vzájemně se chápat, nacházet k sobě cestu. Kouzelné na tomto vyznání je, že tuto šanci dostáváme jako dar od Pána Boha. Příběh svatodušních svátků není o lidské snaze po dokonalosti, o tom, co všechno bychom měli zvládnout, abychom jako lidé mohli žít na tomto světě. Tento příběh je jasným dosvědčením Boží cesty za člověkem, kterou nám představily Velikonoce se svojí zvěstí smyslu příběhu Ježíše z Nazareta pro člověka.

A Svatodušní svátky nám připomínají, že o tom všem není možné svědčit bez toho, abychom to žili. Bez toho, abychom se nechali vést jeden k druhému, bez toho abychom přijali posilu Ducha svatého. A tak vzniká církev. Jako svědectví. Jako svědectví o lidské slabosti a selhávání, které překonává Boží láska v daru Ducha svatého.

A ona zvláštnost letošních Svatodušních svátků je v tom, že jsme k nim byli dovedeni špalírem vzpomínek na sestry a bratry tohoto sboru. Na ty, kteří byli u jeho vzniku, na manžele Dobiášovy, na manžele Petříkovy, na sestry a bratry ze silné generace mládeže 40. let, na těžká léta padesátá, na ekumenické nadšení let šedesátých, na přestavbu kostela a stavbu fary koncem let 70. a začátkem let 80. A těch jmen, která se kolem toho objevují! Rodina Koškova, br. kurátor Krbec, ses. Hausenblázová a Habětínová. Slávek Macháň. Sestra Postránská. Bratr Dobrovolský. Tak se mi vybavují ve vzpomínkách z vyprávění, z fotografií. A musím násilím končit, protože ten průvod lidí narůstá. Oblak svědků.

Najednou jsou Svatodušní svátky velice plastické a my za to můžeme děkovat. A těšit se z toho, že i my smíme být těmi, které Pán Bůh navštívil v Duchu svatém, že i my smíme hledat cestu k sobě i k lidem kolem nás. Že společně za to vše smíme děkovat Pánu Bohu, Otci našeho Pána Ježíše Krista.

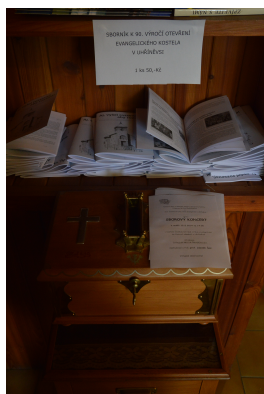
Jiří Ort

Zástupy v nepřítomnosti bratra faráře

Bratr farář bude v letních měsících několik týdnů mimo sbor. A to od 7. do 11.7. a od 28.7. do 22.8. V naléhavých situacích se obraťte na jeho kolegy, kteří ho budou zastupovat.

7.7.-11.7.	Petr Turecký	tel. 774600529
28.7.-1.8.	Michal Šourek	tel. 739244681
4.8.-22.8.	Pavla Jandečková	tel. 604185520

Výstava a sborník

Tento sborový dopis je věnován vzpomínkám na slavnost 90. výročí našeho kostela v Uhříněvsi. Rád bych upozornil, že výstavu z historie sboru můžete navštívit ještě i po prázdninách. K zakoupení je i sborník vzpomínek pamětníků. Kdo by se rád podíval na fotografie, otevřete si internetové stránky sboru:

<http://uhrineves.evangnet.cz/>.

Jiří Ort

Noc kostelů a oslava 90. výročí otevření evangelického kostela v Uhříněvsi

Na víkend 23. až 25. května se členové sboru připravovali a těšili dlouho dopředu. Na program byly dvě výjimečné akce. V pátek 23. května jsme se již podruhé připojili ke známé akci Noc kostelů. Program setkání byl předznamenáním nedělních oslav 90. výročí otevření nově postaveného kostela v roce 1924. Tomáš Trkovský zahájil v kostele výstavu, která mapuje historii sboru od jeho vzniku na začátku 20. let minulého století,

postavení kostela i jeho rozsáhlou přestavbu v roce 1984. Další část programu tvořila hudba v podání Aleny Jelínkové (autorský koncert) a jazzové dvojice Jízda na slonovi (Markéta Profeldová – zpěv, Jan Ort – klavírní doprovod). Během večera se v kostele vystřídalo asi 60 osob, nejen členové a přátelé sboru, ale i ti, které přilákala některá z částí programu.

Jiří Petřík, syn prvního faráře sboru, vzpomíná

Nedělní odpoledne patřilo oslavám 90. výročí otevření nově postaveného kostela. Farář sboru Jiří Ort zahájil setkání krátkou pobožností, následovaly vzpomínky pamětníků, které sahaly až do období druhé světové války.

Collegium Musa Pragensis

Potěšili jsme se zpěvem komorního pěveckého sboru 3. lékařské fakulty – Collegium Musa Pragensis. Zpěv 6 žen a mužů obdivuhodně rozezněl celý prostor kostela.

Počasí nám přálo, a tak volný program mohl pokračovat na farské zahradě, kde bylo

připraveno občerstvení. V družném rozhovoru v různých skupinkách setrvali hosté tři hodiny.

Oslavy se zúčastnilo přes 70 lidí, mezi nimi bývalí i současní členové sboru, přátelé sboru, bývalý farář Jaroslav Voříšek, administrátoři Michael Otřisal a Michal Šourek. Pozdravy zaslali Vladimír Pír a Miloslav Plecháček. Těšilo mě,

že jsem celé odpoledne mohla být svědkem setkání po mnoha letech i setkání každodenních a že jsem mohla osobně poznat osoby, které se do historie sboru různým způsobem zapsaly. Přípravy oslav jsem sledovala spíše zpozzdálí a až během nedělního programu jsem si uvědomila, jak ohromný smysl měly. Vznikla již zmíněná výstava, ale také sborník, který obsahuje většinou jiné materiály než jsou k vidění na výstavě. Najdeme v něm především vzpomínky různých členů sboru a některé dobové materiály a fotografie. Máme radost že jsme mohli strávit společný čas, při kterém jsme se mohli ohlédnout do minulosti a získat inspiraci a naději do budoucnosti.

Marie Ortová

Sborník

Rád bych vám nabídl ochutnávku ze sborníku, který vytvořili pamětníci svými vzpomínkami. Skutečně stojí za to jej otevřít a ponořit se do doby, kdy evangelický sbor v Uhříněvsi byl na počátku své cesty nebo do vzpomínek na silnou generaci mládeže ze 40. let. Tak tedy ochutnejte malý předkrm a přijďte si pro hlavní chod.

Jiří Ort

O počátcích našeho sboru v Uhříněvsi Vzpomíná sestra A. Habětínová.

Roku 1920 v krásný jarní den přišel Pán mezi svůj lid. Do našeho města zavítali řečníci, z nichž bratr farář Řepa z Velimi nás horlivou přednáškou upozornil, že přišla doba, aby si český lid uvědomil, že je lidem Božím a lidem husitské tradice. Mnoho nás po této přednášce přistoupilo k církvi českobratrské. Přestoupili jsme, ale nevěděli, co s námi bude, zvláště my, kteří jsme byli nábožensky založení. Tudíž došel bratr Štolc, statkář z Benic, rodilý evangelík, do Prahy k bratru profesoru Bednářovi, upozornil ho na opravdu silné náboženské hnutí v Uhříněvsi a přednesl prosbu o konání služeb Božích. Dostal slib, že služby Boží budou. První pobožnost Slova Božího byla 30. května 1920 před radnicí, kde byl též vykonán první křest. Několikrát jsme byli ve škole, potom trvale na radnici. Dostali jsme zpěvníky a když jsme viděli celou sbírku krásných písní, rozhodli jsme se, že se je naučíme. Ale jak a kdy? Jedna sestra, která byla horlivou zpěvačkou, znala noty. Bratr farář Bednář jí daroval notový zpěvník a tak jsme se u ní scházeli a pilně se učili zpívat. S pomocí Boží jsme se naučili písním natolik, že jsme chodili zpívat na svatby a pohřby a zpívali jsme s nadšením. Katolický děkan na děkanství, naproti radnici říkával svým věřícím : „Slyšíte je? Jak se jejich zpěvy rozléhají? A co vy?“ tehdy bylo u nás katolictví ve velkém úpadku.

Bratr farář Bednář často mezi nás zavítal s větším počtem pražských bratří, aby nás povzbudili v našem nadšení. Každé služby Boží v nás zanechaly milou a nezapomenutelnou vzpomínku. Zvláště, když k nám přišel bratr Jiskra, velký zpěvák, to se to zpívalo a i veselo bylo. Začali jsme úplně chudí, neměli jsme nic, než své nadšení a touhu, velikou touhu po Slově Božím. A opravdu Pán byl s námi a požehnal a vyplnil naše vřelé přání. Velkou jsme měli radost, když jsme měli konvičky ke křtu a obzvláště když jsme měli nový kalich

k vysluhování sv. večeře Páně.

Potom jedné neděle přišlo překvapení. Bylo nám sděleno, že bychom si mohli koupit pozemek na postavení modlitebny. Bratr farář Bednář se ptal, kdo může dát ročně 50,- K. Nikdo nic. Tak tedy, kdo může dát jednu korunu týdně. Tu se zvedly všechny ruce. Pak jsme se všichni šli s bratrem farářem podívat na to vytoužené místo. To byl začátek splnění našeho velikého očekávání a naší veliké touhy a naděje, kterou nás obdařila milost Boží. V ten den bylo zpíváno: „Ó, přijď sám, ty náš milý pane, a navštiv svoji vinici a dílo svoje požehnané svou mocnou chránič pravici.“

(úryvek z textu ve sborníku - JO)

Vzpomínky na nedělní školu ve sboru ČCE v Uhříněvsi

Květa Sanderová-Zemanová vzpomíná: „Chodilo hodně dětí, cca 30 i více, všechny nebyly z církve, byl to tak trochu "bonton" pro některé rodiče. Byli jsme rozděleni do 2 až 3 skupin podle věku. Naše oblíbené učitelky byly Jarmila Košková, Ludmila Traxmandlová a Milada Pokorná. Po každém výkladu příběhu z Bible jsme se naučili zpaměti "zlatý text" - citát z Bible. Zpívali jsme písničky ze zpěvníku pro mládež, pamatuji si na píseň "Má pán Ježíš, má mě rád, dí to Písmo nastokrát." Vzpomínám také na kostelníka pana Traxmandla, menšího člověka s fousy a fajfkou, který na nás dohlížel, když jsme čekali před kostelem až skončí bohoslužby pro dospělé a uvolní se nám místo.“

Libuše Votavová-Semecká: „Připojuji tato jména učitelů nedělní školy: nezapomenutelného bratra Miroslava Macháně, Libuši Nohovou-Petrovou, manželku pana faráře Marii Petříkovou-Koškovou. Někdy nás také učivala maminka bratrů Vladimíra a Adolfa Machových a Ladislav Zejfart.“

V paměti se mi vybavují každoroční vánoční akce, kdy jsme si odnášeli domů cenné knížky. Do dnešních dnů mám Srdce od E-de Amicis a knížečku Pěšinkami mládí od zdejšího žáky milovaného řidícího Hanuše Sedláčka. Také narozeniny jsme si připomínali v nedělní škole. Do lesklé kovové "kasičky" od místní spořitelny jsme vhadzovali tolik dvacetihaléřů, kolik nám bylo let. Na památku jsme obdrželi tištěnou gratulaci se zlatým textem příslušné neděle napsaným rukou pana faráře. Tu z 26.12.1944 také s úctou uchovávám. Na Nový rok 1945 obdrželo 10 nejpilnějších dětí nedělní školy stříbrný kalíšek na řetízku.“

